

1. fejezet

Júliusban hallották róla a hírt, és augusztus folyamán végig nagyon dühösek voltak. Szeptemberben megpróbálták megölni, de túlságosan elkapkodták a dolgot. Még nem voltak felkészülve rá. A kísérlet kudarcba fulladt. Akár katasztrofálisan is végződhetett volna, *de senki még csak észre sem vette*, mi történt, ami szinte csodaszámba ment.

Jól bevált módszereikkel sikerült kikerülni a testőröket, és harminc méterre jutni ahhoz a helyhez, ahol a férfi beszédet tartott. Hangtompítós fegyverrel lőttek, és épp csak egy centivel tállálhattak mellé. A golyó a feje mellett süvítetett el. Talán még a haját is súrolta, mert azonnal felemelte a kezét és megigazgatta a haját, mintha egy kis szellő borzolta volna fel. Utána újra meg újra végignézték a televíziós felvételen. Felemeli a kezét, és lesimítja a haját. Más nem csinált, csak folytatta a beszédet. Semmit sem vett észre, hiszen egy hangtompítós fegyverből kilőtt golyó túlságosan csendes és túl gyors ahhoz, hogy bárki is érzékelje. Elhúzott mellette, a mögötte állókat sem találta el. Nem ütközött semmilyen akadályba, nem találta el az épületek falait. Csak repült tovább egyenesen, amíg kifogyott az energiája, és a gravitáció a földre vonzotta, valahol a távolban, ahol már nem volt semmi, csak füves pusztaság. A dolognak nem lett semmi következménye. *Senki még csak észre sem vette*, mintha a golyót ki sem lőtték volna. Nem próbálkoztak újra, mert túlságosan felzaklatta őket a kudarc.

Ez tehát kudarc volt, de egyben csoda is. És jó lecke. Az októbert azzal töltötték, hogy igazi profikhoz méltóan lehiggadtak, új-rakezdték mindent, gondolkoztak, tanultak a történetekből, felkészültek a második kísérletre. Ez már sokkal jobban fog menni, a

leggondosabban tervezik meg és hajtják végre, technikásan, kifinomult módszerekkel, minden nüanszra ügyelve. Merész kísérlet, kreatív próbálkozás. És mindenekfelett olyan próbálkozás, amely nem fulladhat kudarcba.

Aztán eljött a november, és a játékszabályok teljesen megváltoztak.

Reacher már kiitta a kávéját, de a csésze még meleg volt. Fel-emelte a csészealjáról, kicsit maga felé döntötte, és nézte, ahogy a zacc az alján felé lötytyen, lustán és barnán, mint a folyami hordalék.

– Mikor kéne megcsinálni? – kérdezte.

– Amilyen hamar csak lehet – felelte a nő.

Reacher bólintott. Kimászott a bokszból, és felállt.

– Tíz napon belül telefonálok – mondta.

– Addigra eldönti?

Reacher megrázta a fejét. – Nem, elmondom, hogy ment.

– De én már *tudni fogom*, hogy ment.

– Jó, akkor azért, hogy elmondjam, hová küldje a pénzemet.

A nő lehunyta a szemét és elmosolyodott. Reacher lenézett rá. – Azt hitte, vissza fogom utasítani az ajánlatát? – kérdezte.

A nő kinyitotta a szemét, és ránézett. – Azt hittem, kicsit nehezebb lesz meggyőzni.

Reacher megvonta a vállát. – Ahogy Joe is mondta magának, én imádom a kihívásokat. Ő általában nem szokott tévedni az ilyen dolgokkal kapcsolatban. Sok mindennel kapcsolatban nem tévedett.

– Nem is tudom, mit mondjak. Talán csak annyit, hogy köszönöm.

Reacher nem felelt. Csak el akart indulni kifelé, de közben a nő is felállt, és megakadályozta. Kínos csönd lett. Egy másodpercig szemtől szemben álltak, nem tudták, merre induljanak, az asztal útjukat állta. A nő kezét nyújtott, Reacher pedig megrázta. A nő a kelleténél hosszabb ideig szorongatta Reacher kezét, aztán lábujjhegyre állt, és arcon csókolta. Lány volt az ajka. A csók helye égetett, mint egy apró áramütés.

– A kézfogás nem elég – mondta a nő. – Értünk teszi. – Kicsit hallgatott és még hozzátette: – És majdnem a sógorom is lett.

Reacher nem felelt semmit. Csak bólintott, és kibújt az asztal mögül. Egyszer még visszapillantott. Aztán elindult felfelé a lépcsőn, ki az utcára. A nő parfümjének illata ott maradt a kezén. Elsétált a klubba, ahol a barátai dolgoztak, és üzenetet hagyott nekik az öltözőben. Aztán elindult az országút felé. Tíz teljes napja volt rá, hogy kitalálja, hogyan ölje meg az egész földkerekség negyedik legjobb őrjött emberét.

Az egész nyolc órával korábban kezdődött. A csapat vezetője, M. E. Froelich ezen a hétfő reggelen bement a munkába, tizenhárom nappal a választások után, egy órával a második stratégiai értekezlet előtt, és hét nappal azután, hogy először felmerült a *merénylet* szó, és amikor meghozta végső döntését. Elment, hogy megkeresse közvetlen főnökét, akit irodája előszobájában talált titkárnőjével. Szemmel láthatóan épp indult valahová, ráadásul sietett. A hóna alatt egy dossziét szorongatott, és arcára egyértelműen az volt írva: *Mindenki tartsa távol magát tőlem.* De Froelich vett egy nagy levegőt, és közölte vele, hogy most azonnal beszélniük kell. Sürgősen. És ha lehet, nem hivatalosan és négy szemközt. A főnöke egy pillanatig csak állt, aztán hirtelen mozdulattal sarkon fordult, és visszament az irodájába. Megvárta, amíg Froelich is belép utána, aztán becsukta az ajtót, elég halkán ahhoz, hogy éreztesse a találkozó konspiratív jellegét, de ahhoz elég határozottan, hogy semmi kétséget ne hagyjon afelől, mennyire bosszantja, hogy megzavarták szokásos rutinját. A kilincs halk kattanásában benne volt a félreérthetetlen üzenet, az irodai hierarchia jól érthető nyelvéen: *Nagyon remélem, hogy nem fölöslegesen vesztegeti az időmet.*

A férfi huszonöt éve itt dolgozott, veteránnak számított. Ötvenes éveiben járt, de még látszottak rajta a régi szép napok nyomai: magas volt, vékony és kisportolt, de gyorsan őszült, és kis zsírpárnák rakódtak le rajta egy-két helyen, ahol nem kellett volna. Stuyvesantnak hívták. Mint New Amsterdam utolsó kormányzója, szokta mondogatni, ha megkérdezték, hogy kell írni a nevét. Aztán engedve a modern világnak hozzátette, hogy: „mint a cigaretta-

márka”. Kivétel nélkül minden áldott nap Brooks Brothers öltönyben járt, ebből nem engedett, de mindenki tudta, hogy taktikai kérdésekben rugalmas. És ami a legfontosabb, még soha nem vallott kudarcot, pedig hosszú ideje szolgált, és bőven kivette részét a nehézségekből. De kudarcai nem voltak, és balszerencse sem érte soha. Így aztán, ahogy az efféle szervezeteknél szokás, mindenki úgy gondolta, hogy jó neki dolgozni.

– Kicsit idegesnek látszik – jegyezte meg.

– Az vagyok. Egy kicsit – felelte Froelich.

Az iroda kicsi volt és nyugalmas, kevés bútorral berendezve. És nagyon tiszta. A falak ragyogó fehérre festve. Halogénlámpák világítottak. Volt egy ablak, a félig összecukott szalagfüggöny ki-zárta a kinti borongós szürkeséget.

– És miért ideges?

– Engedélyt szeretnék kérni valamire.

– Mire?

– Ki szeretnék próbálni valamit – felelte Froelich. Húsz évvel fiatalabb volt, mint a főnöke, pontosan harmincöt. Inkább magas, mint alacsony, de nem feltűnően. Talán két-három centivel magasabb az átlag amerikai nőnél. De a belőle sugárzó energia, intelligencia és vitalitás miatt senkinek eszébe sem jutott volna középmagasnak mondani. Egyszerre volt hajlékony és izmos, a bőre ragyogott, a szeme csillogott, ami sportos külsőt kölcsönzött neki. Szőke haját rövidre vágatta, és többnyire lezserül, kócosan hordta. Olyan benyomást keltett, mintha csak villámgyorsan lezuhanyozott volna, és felkapkodta volna a ruháit, miután épp megnyerte az olimpiai aranyérmét valamilyen csapatjátékban, a csapat fontos tagjaként. Mintha semmiség lenne az egész, és szeretne kimenekülni a stadionból, még mielőtt a tévériporterek végeznek a csapattársaival, és rávetik magukat. Nagyon profinak látszott, de szerénynek is.

– Mit akar kipróbálni? – érdeklődött Stuyvesant. Megfordult, és lerakta a nála lévő dossziét az íróasztalára. Az asztal hatalmas volt, szürke laminált lappal. Modern, funkcionális irodabútor, megszállottan tisztán tartva és kifényesítve, mintha valami antik darab lenne. Stuyvesant híres volt arról, hogy az íróasztala mindig telje-

sen üres, nem hevernek rajta papírok. Ez a rendkívüli hatékonyság benyomását keltette.

– Azt szeretném, hogy egy külsős végezzen el számunkra egy munkát – mondta Froelich.

Stuyvesant pedánsan megigazította az asztalán lévő dossziét, hogy egyenesen feküdjön, aztán végigfuttatta az ujjait a gerincén és az egyik szélén, mintha a derékszöveget ellenőrizné.

– Gondolja, hogy ez jó ötlet? – kérdezte.

Froelich nem felelt.

– Gondolom, már kinézett valakit.

– Egy kitűnő jelöltet.

– Ki az?

Froelich megrázta a fejét. – Jobb lenne, ha maga kimaradna belőle.

– Valaki ajánlotta?

– Igen, egy kitűnő forrás.

– Belső forrás?

– Igen – mondta Froelich.

– Tehát valaki már tudja, kiről van szó.

– Nem, mert a forrásom már nincs a szolgálatnál.

Stuyvesant megint elfordult, és odébb húzta a dossziét, hogy alja az íróasztal élével párhuzamosan álljon, aztán megint visszavolta a széléhez.

– Hadd legyenek én az ördög ügyvédje – mondta. – Ez az akció árthat magának. Hat férfi pályázott az állására. Úgyhogy, ha most hibát követ el, és kiszivárognak valami, akkor nagy bajba kerül. Fél tucat keselyű köröz maga fölött, akik élete végéig azt fogják hajtogatni, hogy „én megmondtam”. Soha nem jó, ha az ember nem bizik a saját képességeiben, és külső segítséget kér.

– Egy ilyen helyzetben szerintem szükséges, hogy megkérdőjelezzem a saját képességeimet. Én így gondolom.

– Így gondolja?

– Nem, tudom. Nem látok más lehetőséget.

Stuyvesant nem felelt.

– Én sem örülök neki, higgye el – mondta Froelich. – De szerintem ezt kell tennünk. Én így ítélem meg.

Az irodában csönd lett. Stuyvesant nem szólt semmit.

- Szóval, felhatalmaz rá? – kérdezte Froelich.
- Stuyvesant megvonta a vállát. – Nem is kellett volna megkérdeznie. Egyszerűen meg kellett volna csinálni.
- Nekem nem ez a módszerem – mondta Froelich.
- Hát jó. De ne mondja el senki másnak. És papíron ne maradjon semmi nyoma.
- Nem is lehetne. Az veszélyeztetné az akció hatékonyságát.
- Stuyvesant tétován bólintott. Aztán jó bürokrataként, ami az évek során vált belőle, feltette a legfontosabb kérdést: – Mennyibe fog kerülni ez az ember?
- Nem sokba – felelte Froelich. – Az is lehet, hogy semmibe. Talán csak a költségek megtérítését kéri. Van némi közös múltunk. Legalábbis elméletileg.
- Ez akadályozhatja a karrierjét. Ha kudarcot vall, nem lesz több előléptetés.
- Viszont, ha nem ezt teszem, az lehet, hogy véget vet a karrieremnek.
- Én magát választottam a jelöltek közül – mondta Stuyvesant. – Úgyhogy, ha valami hibát követ el, az rám is rossz fényt vet.
- Tisztában vagyok vele.
- Akkor most vegyen egy nagy levegőt, és számoljon tízig. Aztán mondja meg, hogy tényleg szükségesnek gondolja-e, amire készül.
- Froelich bólintott. Vett egy nagy levegőt, és kicsit hallgatott, tíz-tizenegy másodpercig.
- Mindenképpen szükséges – felelte aztán.
- Stuyvesant fogta a dossziét.
- Rendben van, akkor vágjon bele.